U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **Občanské sdružení Štefánikova u Masarykových škol**, se sídlem Štefánikova 2463, Zlín, zast. JUDr. Jiřím Svozilem, advokátem se sídlem Třída Tomáše Bati 180, Zlín 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu**, se sídlem Třída Tomáše Bati 21, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2010, č. j. KUZL 5427/2010, sp. zn. KUSP 81427/2009 ÚP-Mor, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 9. 2011, č. j. 29 A 32/2010 - 40,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek ve výši 5000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám jeho zástupce JUDr. Jiřího Svozila, advokáta se sídlem Třída Tomáše Bati 180, Zlín 1, do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

Podanou kasační stížností žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2010, č. j. KUZL 5427/2010, sp. zn. KUSP 81427/2009 ÚP-Mor, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Magistrátu města Zlína, stavebního úřadu, ze dne 19. 10. 2009, č. j. MMZL 79737/2009. Posledně zmíněným rozhodnutím bylo rozhodnuto o změně rozhodnutí o umístění stavby „Vzdělávací komplex UTB Zlín, Štefánikova“, stanoveny podmínky pro umístění stavby, rozhodnuto o námitkách účastníků řízení, vydáno stavební povolení na stavbu „Vzdělávací komplex UTB Zlín, Štefánikova“ a stanoveny podmínky pro provedení stavby.

Krajský soud se v napadeném rozsudku ztotožnil se žalovaným, že stěžovatel neuvedl, v čem spatřoval rozpor napadeného rozhodnutí s právními předpisy, soud přitom

zhodnotil, že stěžovatel v odvolání tento rozpor dostatečně nekonkretizoval. K žalobní námitce, že stěžovatel nebrojil jen proti velikosti stavby, ale i proti její existenci za současného stavu hustoty dopravy, krajský soud konstatoval, že z ní nelze dovodit, jaké ustanovení právního předpisu měl žalovaný porušit. Pokud stěžovatel toto tvrzení směřoval k § 10 zákona č. 17/1992 Sb., o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o životním prostředí), tak krajský soud uvedl, že zmíněné ustanovení definuje ekologickou újmu, ale není zřejmé, jakou relevanci má k předmětnému rozhodnutí. Dále krajský soud uvedl, že žalovaný se otázkou zhoršení dopravy zabýval. V obecné rovině krajský soud přisvědčil stěžovateli, že dojde-li k realizaci stavby, dá se předpokládat nárůst dopravy. Úkolem územního a následně stavebního řízení je však zkoumat, zda předmětná stavba bude v souladu s právními předpisy, resp. že při jejím umístění či stavbě nebudou překročeny stanovené limity. Stavební úřad přitom stavebníkovi stanovil podmínky, aby limity překročeny nebyly. K namítanému zásahu do architektonického výrazu krajský soud uvedl, že i touto otázkou se žalovaný zabýval. Krajský soud se přitom ztotožnil se žalovaným, že požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot se posuzují v územním řízení o umístění stavby a těmito námitkami se ve stavebním řízení nelze zabývat, a to s ohledem na § 114 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „stavební zákon“). Námitky, které mohl stěžovatel účinně uplatnit v územním řízení, již nemůže uplatňovat v řízení stavebním.

Stěžovatel uvedený rozsudek krajského soudu napadl kasační stížností, v níž namítl vadu řízení před správním orgánem. Poukázal na to, že v rozhodnutí Magistrátu města Zlína o umístění stavby Fakulty humanitních studií Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně ze dne 5. 5. 2008, sp. zn. MMZL-SÚ-92853/2007/Př, č. j. MMZL 35365/2008, je uvedeno, že dne 16. 4. 2008 podaly připomínky v kasační stížnosti blíže identifikované osoby. Stavební úřad vycházel z mylného předpokladu, že jde o nájemce bytů, kteří dle § 85 odst. 3 stavebního zákona nejsou účastníky řízení, a jejich vyjádření zahrnul do připomínek veřejnosti a nerozhodl o nich ve výroku rozhodnutí. Dle stěžovatele jde ale o vlastníky domů na ulici Štefánikově ve Zlíně naproti stavby fakulty a současně o členy Občanského sdružení Štefánikova u Masarykových škol, kteří však jsou účastníky řízení. Stěžovatel tak má za to, že byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo mít vliv na zákonnost.

Dále stěžovatel namítl účelovost podkladů pro posuzování vlivů na životní prostředí podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění účinném v rozhodné době. Oznámení záměru podle přílohy č. 3 tohoto zákona vypracoval žadatel o územní rozhodnutí a stavební povolení, tj. Univerzita Tomáše Bati ve Zlíně, přičemž zde konstatoval, že stavbou nedojde k negativnímu vlivu na životní prostředí a že jejím provozem nevzniknou žádné negativní vlivy na ovzduší a ochranu krajiny a přírody. Dle názoru stěžovatele by takový základní podkladový materiál měl vypracovat nezávislý subjekt, aby stavebník nemohl čelit podezření z podjatosti. Stěžovatel z těchto důvodů navrhl napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že žalobou ke krajskému soudu napadeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí

Magistrátu města Zlína, stavebního úřadu, ze dne 19. 10. 2009, č. j. MMZL 79737/2009. Tímto rozhodnutím bylo změněno mimo jiné pravomocné rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 5. 5. 2008, č. j. MMZL 35365/2008, jehož nezákonnost stěžovatel nyní napadá. Žalovaný uvedl, že v kasační stížnosti vyjmenované osoby měly svá práva hájit před správním orgánem již v tehdejším řízení, a nikoli až v řízení o kasační stížnosti, které se navíc týká zcela jiného rozhodnutí. I co se týče druhé kasační námitky, stěžovatel se dle názoru žalovaného vrací do původního územního řízení, v němž došlo k umístění stavby. Žalobou ke krajskému soudu napadeným rozhodnutím však bylo rozhodnuto o zákonnosti a správnosti rozhodnutí stavebního úřadu o změně pravomocného rozhodnutí o umístění stavby a dále o vydání stavebního povolení. Do původního územního rozhodnutí stěžovatel prostřednictvím soudního řízení již nemůže zasáhnout. Žalovaný na základě těchto důvodů navrhl kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, stěžovatel je v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem. Soudní poplatek za kasační stížnost byl uhrazen.

Při posuzování přípustnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dále neopomněl prověřit, zda kasační stížnost je přípustná i z hlediska § 104 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Dle tohoto ustanovení „*kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.*“

Citované ustanovení s. ř. s. navazuje na vymezení institutu kasační stížnosti v § 102 s. ř. s., dle něhož je kasační stížnost opravným prostředkem proti rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví. Prostřednictvím kasační stížnosti je pak možno před Nejvyšším správním soudem podrobit přezkumu rozhodnutí krajských soudů ve správním soudnictví z hlediska zákonnosti a správnosti věcného posouzení předmětu sporu krajskými soudy a zákonnosti průběhu řízení před krajskými soudy. Je přitom vhodné zmínit, že napadené správní rozhodnutí má krajský soud povinnost přezkoumat v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), žalobce tak formulací žalobních bodů do značné míry předurčuje, které aspekty správního rozhodnutí budou podrobeny hodnocení soudu. Jakkoli k některým vadám správních rozhodnutí má povinnost krajský soud přihlížet i z úřední povinnosti (jde např. o nepřezkoumatelnost napadeného správního rozhodnutí – k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003 - 78, publikovaný pod č. 523/2005 Sb. NSS, dostupný z www.nssoud.cz), základ přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví pravidelně tvoří rámec vymezený žalobními body. Aby mohl v řízení o kasační stížnosti ke kasační námitce Nejvyšší správní soud zhodnotit, jak krajský soud vypořádal ty žalobní námitky, k nimž jinak krajský soud nepřihlíží z úřední povinnosti, je nejprve nutno, aby byly v žalobě uplatněny a tím bylo umožněno krajskému soudu se k nim vyjádřit. Citované ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. pak brání Nejvyššímu správnímu soudu, aby hodnotil námitky, k nimž se krajský soud pro jejich neuplatnění v žalobě nemohl vyjádřit, ačkoli již tehdy jejich uplatnění nic nebránilo.

Pro účely posouzení přípustnosti kasační stížnosti ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud srovnal kasační námitky a žalobní námitky.

V první kasační námitce je uvedeno, že v řízení, ze kterého vzešlo rozhodnutí ze dne 5. 5. 2008, sp. zn. MMZL-SÚ-92853/2007/Př, č. j. MMZL 35365/2008, stavební úřad nesprávně zahrnul konkrétně jmenované osoby mezi nájemníky, a tak o jejich připomínkách nerozhodl ve výroku rozhodnutí, přičemž jde dle stěžovatele o vlastníky domů, tudíž o účastníky řízení. V daném stěžovatel spatřoval porušení ustanovení o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo způsobit nezákonnost jeho rozhodnutí. Druhá kasační námitka poukazuje na to, že podklady pro posouzení vlivů na životní prostředí zpracoval žadatel o územní rozhodnutí a stavební povolení, přičemž dle stěžovatele je měl vypracovat nezávislý subjekt.

Oproti tomu v žalobních námitkách, k nimž se vyjadřoval krajský soud, je uvedeno, že stěžovatel v řízení před žalovaným brojil nejen proti velikosti stavby, ale i proti její existenci za stávající hustoty dopravy, přičemž poukázal na další nárůst dopravy. Dále stěžovatel v žalobě odkázal na § 10 zákona o životním prostředí pojednávající o ekologické újmě a rovněž namítl, že nevhodnými přístavbami byla narušena architektonická čistota stávajících budov.

Již pouhým srovnáním argumentace uplatněné v žalobě a způsobu, jakým je krajský soud vypořádal, s argumentací v kasační stížnosti je zřejmé, že důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti, nemají svůj předobraz v důvodech uplatněných před krajským soudem a ani nikterak nesouvisí s napadeným rozsudkem krajského soudu. Stěžovateli přitom zcela jistě nic nebránilo uvést je již v žalobě, a to vzhledem k tomu, že se vztahují k okolnostem před podáním žaloby.

Za takové situace je nutno uzavřít, že kasační stížnost se opírá jen o důvody, které stěžovatel neuplatnil již v řízení před krajským soudem, ačkoli tak učinit mohl. Taková kasační stížnosti je pak dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná, a zdejší soud ji proto dle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Vzhledem k tomu, že kasační stížnost byla odmítnuta, aniž by v řízení o ní bylo nařízeno jednání, rozhodl Nejvyšší správní soud s ohledem na § 10 odst. 3, větu poslední, zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), o vrácení zaplaceného soudního poplatku za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč. Dle § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích se již zaplacený soudní poplatek, je-li soud povinen k jeho vrácení, vrací ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozhodnutí, kterým bylo o vrácení rozhodnuto. V této lhůtě bude proto stěžovateli k rukám jeho právního zástupce zaplacený soudní poplatek vrácen z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. prosince 2012

JUDr. Radan Malík
předseda senátu